

*Palmprocessie
doorheen de
twinstigste eeuw*

1977

Documentatie uit archief Confrérie V Geslacchten

Maurice en Wasily

30-06-2026

Procession des Rameaux

1977

Regen spelbreker voor palmprocessie

1977
346

HOEGAARDEN. — De jaarlijkse palmprocessie die voor de 346ste keer door de straten van Hoegaarden trok, had af te rekenen met slechte weersomstandigheden. Dit belette niet dat een talrijk publiek was komen opdagen om deze gebeurtenis mee te maken. Verschillende jongeren stapten mee op, de palmtakken in de hand. Deze processie heeft een aantal tradities door de eeuwen mee gesleurd. Het eikenhouten Christusbeeld, zittend op een ezel, wordt gedragen door het „Genootschap der Apostelen“, waarvan de statuten in 1631 werden opgetekend. Dit genootschap bestaat uit 12 apostelen en 4 discipelen. De apostelen zijn alle gehuwde mannen, met uitzondering van diegenen die de apostel Johannes moet uitbeelden. De discipelen zijn eveneens ongehuwd. Het hoofd van de Broederschap noemt men de „mombaarvader“, een

functie die men behoudt tot aan de dood. De apostelen dragen lange wijde mantels van verschillende kleur en, schuin over schouder en borst, een lint met hun naam. Op het hoofd dragen zij een „umbracul“, een rond metalen plaatje, zoals men ook op de oude heiligenbeelden vindt. De processie wordt voorafgegaan door de Hoegaardse ruitervereniging de „Ridders van Brunenrode“. Nadien zwermen de kinderen uit over de gemeente om van deur tot deur de „pallemaai“ (palmmei) te verkopen. In de namiddag werd opnieuw aangeknoopt met een oude traditie. Vanop de pui van het gemeentehuis wierp men geldstukken van 1 en 5 fr. te grabbel voor de kinderen. Ook hier was de regen spelbreker, vermits slechts een dertigtal kinderen kwam opdagen. — (L.T.)

Indanks de barre weersomstandigheden ging de Palmprocessie toch uit. De apostelen hadden wel een paraplu bij. Moderne tijden hebben ook hun vat op tradities. — (L.T.)

Massa overrompelt Hoegaarden

Men is in Hoegaarden al wel aan heel wat gewend geraakt bij gelegenheid van het uitgaan van de eeuwenoude palmprocessie, maar de massa, die dit keer naar de biergemeente kwam, was overweldigend.

Het begon reeds bij de palmprocessie. Nog nooit voordien werden de twaalf apostelen en het Kristus - beeld door zoveel Hoegaardiërs gevolgd. Het was of iedere Hoegaardiër er dit keer bij wilde zijn. Voor het eerst immers werd de palmzondag - viering gespreid over de hele dag en daarvoor moest men het toch wel hebben van vreemde bezoekers. En hiervoor speelde Hoegaarden zijn dubbele troeven uit. Enerzijds is Hoegaarden volgens Dr. Weyns het Vlaamse bierdorp bij uitstek en anderzijds is het volgens kunstkritici een groot openluchtmuseum.

het werd in Hoegaarden vooral na de middag een groot feest. Je kon nergens in de gemeente komen of je hoorde er meesterlijke muzieklanken van een van de Hoegaardse harmonieën, of van de geluidswagens die volksdans- en andere animatiegroepen vergezelden.

Voor de vreemdelingen stonden de nodige gidsen klaar om de mooiste plekjes van de gemeente te tonen. De stadsmensen konden ook een bezoek brengen aan de boerderij. Cipers en daar zullen de dieren ook wel raar gekeken hebben bij zoveel beziens. In de namiddag lagen meer dan tachtig kinderen huts en kluts door mekaar in de Putzeysstraat voor een tekenwedstrijd.

Hierbij werden voor het 1ste en 2de leerjaar Dominiek Rosset en Christel Vermeulen laureaten, voor het 3de en 4de leerjaar Martine Hautekees en Jurgen Everaerts en voor het 5de en 6de leerjaar Patrick Grambezen en Peter Raymakers.

Al deze kinderen konden nadien aan het gemeentehuis nog terecht voor het geldwerpen. Van op de pui van het gemeentehuis wierpen leden van het feestkomitee vele honderden fr. naar beneden, waar het een gegrabbel van jewelste was. De kermiskramen lokten immers en enkele frankskens extra konden er voor de Hoegaardse jeugd best bij.

In het gemeentehuis werd het een waarachtige stormloop voor de tentoonstelling van het Hoegaards kunstbezit. En het is waarschijnlijk door al die onverwachte belangstelling dat ook de Vlaamse leeuw aan het gemeentehuis van pure verwondering op zijn kop is gaan staan.